

Kracht naar Kruis

ADVENTSMEDITATIE

Vast en zeker zal God komen.

Adventsgedachten bij Spreuken 13:12: 'Uitgestelde verwachting krenkt het hart, maar een vervuld verlangen is een boom des levens'.

Een van de mooiste woorden van de wereld is het woord 'Hoop'. Wij zeggen: 'Hoop doet leven'; en 'Zolang er leven is, is er hoop'. Een jong meisje hoopt haar lieve prins te vinden en met hem te trouwen en ouders hopen dat hun kind niet eenzaam maar gelukkig zal zijn. Eindeloos gevarieerd is de hoop. Maar hier gaat het over de uitgestelde verwachting. Dat is dat je verlangen niet wordt vervuld. Dat de zieke niet beter wordt en de zzp'er krijgt zijn onderneming niet van de grond. Soms is vanwege het lange wachten ons hart ziek van verdriet. 'Hoop doet leven', maar de hoop doet ons ook wel eens bijna sterven.

'De uitgestelde verwachting krenkt het hart, maar een vervuld verlangen is een boom des levens'. Een adventswoord is dat. Een woord dat gaat over de komst van Christus in de wereld. De moederbelofte aan Eva sprak van het vrouwenzaad (dat is Jezus Christus), dat het slangenzaad (dat zijn de machten van het kwaad) vermorzelen zou. Dat hebben Abraham en Jakob en al Gods oude vrienden geloofd. Dat was het fundament van hun hoop.

Dat zei God al meteen nadat de zonde in de wereld was gekomen. Adam en Eva stonden buiten het paradijs, in de kou op de wind. Maar zij stonden daar niet alleen. God had medelijden gehad en had vriendelijk tot hen gesproken: 'Er zal een Verlosser komen!' Maar de tijd verstreek. De eerste zo frisse hoop raakte op.

Er zijn uit de geschiedenis van het oude testament vele voorbeelden te noemen van mensen die hoopten op de vervulling van wat God had beloofd, maar die de komst van Christus niet mee hebben gemaakt. Eva kreeg een kind, een jongetje. Maar dat was niet de Verlosser. En Abraham trok van Ur naar Kanaän, het beloofde land. Op hoop tegen hoop. Maar toen hij stierf bezat hij nog maar luttele meters grond van het grote gebied dat hem toegezegd was. De gelovigen hoopten. Maar het wachten duurde lang. Na eeuwen was hun hoop nog niet gekomen. Toch liet God Zijn volk niet zo lang wachten om het te plagen, maar opdat het helemaal met lege handen zou komen te staan en opdat het zou leren dat het volstrekt was aangewezen op Hem.

Maar na eeuwen zijn de kerstklokken gaan luiden. Jezus is geboren in de stille, heilige nacht. De belofte werd heerlijk vervuld. Dat was het einde van de uitgestelde verwachting. En toen ging het tweede deel van de tekst spreken: 'Maar een vervuld verlangen is een boom des levens'.

Vraagt u waar de levensboom staat? Die staat in Bethlehem waar Jezus werd geboren in de stal van de herders in de stille, heilige nacht.

Als Christus niet onze hoop is leven wij voor onze status en voor onze verzetjes, maar wij worden er niet door verzadigd. Als de roes voorbij is blijf je leeg achter. Maar als Jezus

onze hoop is geeft Hij kracht aan onze vermoeide harten. Deze levensboom is altijd groen. Wij mogen vrij en ruim van zijn vruchten eten. Vergeving en vrede; overvloedig zijn ons in Christus die vruchten gegeven. 'Een vervuld verlangen is een boom des levens'. Maar zijn onze harten nu de Christus is gekomen nooit meer verdrietig? Is je hart nooit meer verslagen als je gelooft? Was het maar zo. Maar dat is toch niet het geval. Ook als wij geloven zijn wij soms nog de wanhoop nabij. Christus is gekomen. Hij is de boom van het leven. Maar Gods kinderen van nu kunnen soms nog wel treuriger dan wie dan ook in het oude testament zijn. En de wereld zegt en ons eigen hart zegt: 'Jij hoeft niet te hopen. Daar heb jij het te erg voor gemaakt'. Daar vaart een bootje met Jezus aan boord en met allemaal gelukkige mensen om Hem heen, maar jij staat aan de kant. Dat denk je althans. En je staat er niet bij stil dat Jezus juist bij de vergeten mensen is die aan de kant staan.

Kwade stemmen brengen ons in de wanhoop. Zij wijzen ons wel op onze zonde. Zonder mededogen. Maar zij spreken niet van de vergeving. Maar dat is wel het evangelie: dat God zegt: 'Laat de 99 nu even wachten, dan zal Ik dat ene schaap gaan zoeken'. Zo wakkert Gods Geest het vuurtje van de hoop in ons aan.

Vele mensen zijn er die de frisse moed en de glanzende hoop van vroeger kwijt zijn geraakt. Vele oude mensen zeggen: 'Waar moet ik nu nog op hopen?' Maar alles wat een mens maar kan begeren is gekomen. 'Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven. En men noemt Zijn naam: Wonderlijk, Raad, Sterke God' (Jes. 9:5). Of, met dat mooie kerstlied, 'Des werelds hoogst verlangen, des sterv'lings zaligst goed'. Het is Christus, Die onze hoop is. Kloppen onze harten voor Hem? Er zijn, lijkt het, niet zo veel brandende harten in onze

Uit de inhoud

Dit is al weer het laatste nummer van dit jaar. Hierin geven we weer aandacht aan de kerkelijke gedachtenissen van advent en kerst. De heilsfeiten die daarin worden herdacht zijn het meer dan waard : het gaat immers om Gods grote daden in de komst van Zijn Zoon.

Ook de jaarwisseling is altijd een bijzonder moment. Ons leven gaat snel voorbij, we zijn een beetje met weemoed vervuld als we terugzien. En we gaan een onbekende toekomst tegemoet.

We hebben Gods leiding en zegen daarin hard nodig; en Hij wil ons die geven!

Voor sommigen zijn de feestdagen in hun ziekte en zorg misschien niet gemakkelijk. Ook als we verdriet kennen omdat we een geliefde missen zien we mogelijk tegen die dagen op. De Heere geve Zijn nabijheid om troost te putten uit Zijn Woord. En dat alle kerkdiensten rijk gezegend zullen worden!

Ds. J.P. Boiten

tijd. Wij lijken het er te druk voor te hebben en er te rijk voor te zijn. Maar wij worden hartelijk uitgenodigd om het te proberen mee te zingen: 'Hoe zal ik U ontvangen, hoe wilt Gij zijn ontmoet?' Zullen wij het leven

zoeken, voordat wij het niet meer kunnen zoeken, bij de 'Levensboom', de Heere van de heerlijkheid, Die bij ons is komen wonen?

Ds. J.A.H. Jongkind, Langerak

ADVENTSGEBED

Voor hen die gezeten zijn in de schaduw van de dood.

Lukas 1 : 79.

Gezeten in de duisternis,
omringd door schaduw van de dood,
dat zijn wij toch, o Heer', dat is
juist onze dagelijkse nood.
Beroofd van elke zekerheid,
voor 't dreigende gevaar beducht
van gif, dat langzaam zich verspreidt
door 't water heen en door de lucht;
bevreesd voor onze medemens,
voor 't eigen hart vol donkerheid,
wanhopig stuitend op de grens
die volken van elkander scheidt.-
Kom als een vuur, dat ons verzengt,
Kom als een zon in onze nacht,
Kom als een Vorst Die vrede brengt,
Kom Jezus, in mijn hart dat wacht!

Nel Benschop, uit : "Reik me je hand."

GEBED OP OUDEJAARSVOND

Gif en haat en dreiging om ons heen:
dode vissen, dode bomen, dode mensen;
God, hoe lang nog? Wij staan aan de
grenzen
van wanhoop. Laat ons niet alleen!

Eenzaamheid, verdriet aan alle kant,
egoïsme en agressie vieren hoogtij,
en wij roepen: "waarom gedooft Gij
De ellende? Neem ons bij de hand!"

Baan voor ons een weg door 't
donkere heen,
Toon ons toch de regenboog van
Uw genade;
Geef ons moed, te vechten tegen
't kwade,
Houd ons vast, Heere, laat ons niet
alleen!

Nel Benschop, Uit: 'Licht onder de horizon.'

Psalm 15

Omgaan met emoties kom je tegen in de Psalmen de liederen die het leven in al zijn hoogte en diepte beschrijven. Niets is uit het leven voor de psalmdichter vreemd. Het leven uit zijn tijd kan dan wel een ander jasje dragen, maar het hart van de mens blijft alle eeuwen door toch hetzelfde. Dat andere jasje wat de psalmdichter draagt vinden we terug in de beelden en in de taal die hij gebruikt. Hij zit kennelijk met een levensvraag: 'Wie zal wonen bij de Heere?' Het gaat over de levenswandel van de rechtvaardigen dat maakt deze psalm tot een wijsheidspsalms. Hoe ga ik om met de naaste en daarmee in de relatie tot de Heere, dat is de centrale vraag van de psalmdichter David. Blijkbaar is een vrome levenswandel nodig om deel te kunnen nemen aan de eredienst. Aan het begin van de liturgie voor de eredienst stelt het volk hardop de vraag wie er voldoet aan de voorwaarden om te mogen naderen tot God. De priester antwoordt met het opsommen van verschillende aanwijzingen voor de gelovigen met het uitspreken van een belofte.

Je kunt hier een voorstelling maken om op audiëntie te komen bij een belangrijke regeringspersoon. Zo'n regeringspersoon kun je niet direct ontmoeten, je moet eerst langs allerlei wachters en vervolgens moet je je ook kunnen legitimeren. Er wordt onderzocht met welk recht jij naar het paleis of regeringsgebouw komt. Dat moet gebeuren om te controleren of jij wel die persoon bent die verwacht wordt, vandaar moet je identiteit kloppen met wie je zegt te zijn. In de oudheid stonden vaak priesters voor hun tempels om ervoor te zorgen dat alleen diegenen die het recht hadden toe te laten. Eigenlijk begint psalm 15 ook met zo'n vraag: 'Wie mag binnen komen?' Je zou zeggen dat het antwoord

zou zijn: 'Iedereen die een offer wil brengen?' Maar voor David, de psalmdichter gaat het niet om de juiste vorm, maar om de manier van leven. Het gaat niet om wat je bezit, maar hoe je leeft. Ben je eerlijk en oprecht tegenover elkaar? Je woorden moeten passen bij je reputatie. Spreek daarom beheerst en laat je niet beïnvloeden door roddels. Bent u een betrouwbare vriend en komt u uw beloftes na? Bent u eerlijk in het zakenleven? Hoe gaat u om met uw levenspartner, kinderen en uw familie? Ja, als het daarover gaat is niemand van ons een rechtvaardige. Niemand kan tot God komen zoals hij is. Het verrassende van de Bijbelse verkondiging is dat we niet goed hoeven te zijn, hoewel wij uit liefde tot God daar wel naar streven, maar omdat we de Koningszoon kennen Jezus Christus. Hij gaf aan ons zijn schone witte kleren en nam van ons onze vuile kleren. Dat was zijn plaatsvervangende aan het kruis: Hij de straf, wij de vrede. Wat een wonderlijke ruil!

Ds. C. Bos, Benschop

GODDELIJK BEZOEK.

Lucas 1:68 Geloofd zij de Heere de God Israëls, want Hij heeft Zijn volk bezocht en verlossing teweeg gebracht.

Zacharias is vader geworden. En nu gaat hij zingen over.. zijn zoon? Nee. Hij zingt niet over zijn zoon maar over God en Zijn Christus. *Geloofd zij de Heere, de God Israëls. Hij heeft ons bezocht en God heeft verlossing te weeg gebracht.* Zacharias zingt hier over Christus wiens komst we met advent en kerst gedenken. Na lang gezweven te hebben vanwege zijn ongeloof, het eerste woordje wat hij spreekt na de zwijgperiode is: *gelooft!*

Geloofd zij de Heere. Wat is dat loven? Goed spreken van God. Doet u het? Of blijf je in gebreke?

Leven er grote en goede gedachten aangaande God in uw hart? Vanuit onszelf denken wij allerlei kwaad over God. Hoe komt Zacharias er toe om God te loven? Omdat hij is vervuld met de Heilige Geest (vs. 67).

Geloofd zij de Heere... Wat volgt er dan? Want Hij heeft ons bezocht.

God heeft ons een bezoek gebracht. Wat is om dit bezoek gebeden. Psalm 80: *O God der heerscharen, keer toch weder.*

Aanschouw uit de hemel en zie, en bezoek deze wijnstok. Dat gebed klonk in nood-situaties. Kent u dat roepen om een bezoek van God? Is er nood in je leven omdat je gezien hebt dat je niet voor God kunt bestaan. Leven we niet in een noodsituatie als we letten op de geestelijke crisis waarin de kerk en wij als volk verkeren. Laten wij onze gebeden vermenigvuldigen. *O God der heerscharen keer toch weder.*

Hij heeft bezocht. Aan Samuël werd gevraagd door de Betlehemieten, toen hij naar hun stad kwam om David te zalven: *Is uw komst met vrede?* Als Samuël kwam was het vaak om de boel recht te zetten. Hij was immers richter. Samuël geeft als antwoord: *Mijn komst is met vrede, ik ben gekomen om de Heere offerande te doen* (1Sam16). Dat geldt in veel hogere zin van Jezus Christus. Hij is gekomen om de Heere offerande te doen. Om Zichzelf te offeren. Gods bezoek was geen vluchtig bezoek. Hij heeft met eerbied, niet aan de deur gestaan, en toen Hij zag dat het zo erg was op aarde, terug gegaan naar Zijn Vader.

Hij is gekomen om te verlossen. Zoals een slaaf vrijgekocht kon worden.

Nu is God in Zijn Zoon gekomen. En de God tegen wie wij zwaar en menigmaal hebben misdreven, heeft Zelf een weg geopend.

Hij heeft bezocht en verlossing teweeg gebracht. Petrus schrijft: *Verlost, niet door zilver of goud. Maar door Zijn dierbaar bloed.* (1Petr.1:18,19) Om te verlossen, daarvoor heeft Christus Zijn leven willen geven. Zo heeft God ons bezocht.

Over Zijn kribbe valt de schaduw van het kruis. Hebreeën zegt: Door Zijn eigen bloed in Hij eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende (9:12). Om te verlossen.

Om Zijn ziel te geven tot een losprijs voor velen.

Dat verlossen heeft Christus niet uit de verte gedaan. Hij heeft niet vanaf de kant

ons aanwijzingen gegeven hoe wij onszelf moeten verlossen. Maar Hij is middenin de storm gaan staan.

Kom en ga mee naar Gethsemane en zie wat het Hem gekost heeft om te verlossen. Kom en ga mee naar Golgotha. Zie Hem daar hangen waar Hij bezig is te verlossen. Het bracht Hem in de god-verlatenheid.

Maar nu het offer gebracht is. Nu niet denken dat wij ook nog iets moeten bijdragen. Niet denken dat we God zouden moeten ombuigen en genadig zouden moeten maken. Hij is genadig voor elke zondaar die tot Hem vlucht.

Wanneer je schuld je drukt. Wat een wonder. Wanneer je geweten spreekt.

Wanneer het naderende sterven dichterbij komt en u beseft dat u voor God niet kunt bestaan. Maar u hoeft zelf geen offer meer te brengen.

God heeft genoeg aan dit ENE offer van Zijn Zoon.

Dan blijft de aanbidding over:

*O Heiland! Wat komt ooit Uw liefde nabij.
Hoe hebt Ge U vernederd voor zondaars als wij*

*Uw kribbe getuigt van Uw liefde en geduld.
Uw kruishout verkondigt ons vrijspraak van schuld.*

Waar ligt nu het begin van de verlossing? Is het omdat God dacht aan de vroomheid van de vaderen? Is het omdat de Heere iets in ons ziet?

Vers 78 zegt: *Het zijn de innerlijke bewegingen der barmhartigheid van onze God. waarom Hij ons bezocht heeft.* De aanleiding ligt in God. Ik heb er niet om gevraagd. Ik heb er niet naar gezocht. Dat klaagt mij aan en er is een stem in mij die zegt: het is niet voor jou. De Schrift brengt ons echter bij Gods barmhartigheid en trouw.

God dacht aan Zijn verbond.

Hij verlost Zijn volk. U zegt: daar hoor ik niet bij. Wie hoort er bij dat volk?

Blader eens verder in het Lucasevangelie.

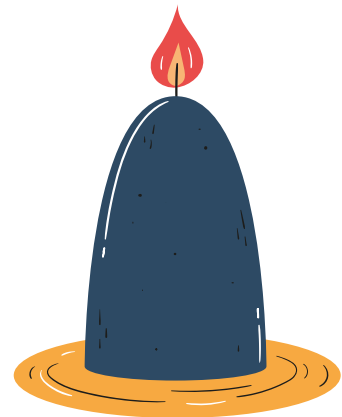
Dat is een Anna die met Simeon uitzag naar Zijn komst. Is dat bij u? Het zijn de herders die onverwacht tot dit Kind werden gebracht. Het is een tollenaar: Levi. Onverwachts geroepen. Een heidense hoofdman. Een zondaars. Zacheüs de tollenaar. De moordenaar aan het kruis. Het is een volk dat zichzelf er niet bij kan schrijven, maar God schrijft ze er bij. Het zijn de verkorenen, die verloren zijn in zichzelf.

Het is het volk dat bidt: *Heere verlos ons, Heer bezoek ons.*

*Laat ons nu blij en welgezind
gaan zoeken naar dat hemels Kind
en met de herders binnen gaan.
Zie, zie wat God hier heeft gedaan.*

*Wees welkom, eed'le Gast, zo groot,
die arme zondaars niet verstoot.
Gij zoekt mij op in donk're nacht.
Hoe wordt U ooit mijn dank gebracht*

Ds. J.C. den Ouden, Sint-Maartensdijk

De Hemel komt wel naar u toe.

‘Centrale. Zegt u het maar. Wilt u politie, brand weer of ambulance?’ Eerlijk gezegd had ik er flink van gebaald. Werken in de kerstnacht, daar zit niemand op te wachten. Maar ik geef toe: vorig jaar was ik de dans ont sprongen, dus nu moet ik er wel aan geloven. ‘Politie, zegt u? Wat is er aan de hand?’ We zouden gaan courmetten, vanavond. Mijn vrouw, de kinderen, de kleinkinderen – het is een vaste traditie: courmetten op de avond van kerst, bij ons thuis. Ze wilden het wel verzetten, omdat ik nu werken moest, maar het lukte niet, dat stuitte op honderdduizend bezwaren. Tradities... Wee je gebeente als je daar iets aan veranderen wilt. ‘U hoort vreemde geluiden? U denkt aan inbrekers?’ Je weet niet half wat mensen allemaal horen, in het holst van de nacht. De wind slaat een boom tak tegen het raam? Hupsakee, bel maar 1.1.2! Alsof de politie niets anders te doen heeft... ‘Hebt u een kat of een hond, mevrouw? Neemt u me niet kwalijk, ik vraag het maar...’ Mensen denken soms bij het minste of geringste aan het allerergste. U kent dat wel: ‘Een mens lijdt meestal ‘t meest door ‘t lijden dat hij vreest, maar nimmer op komt dagen.’ Laatst had ik een man die zeker meende te weten dat iemand zijn huis was binnengeslopen pen. De crimineel stond in de kamer en telde de bankbiljetten die hij uit een portemonnee had gehaald; ze knisperden tussen zijn vingers. Dacht hij. Bleek het een open raampje te zijn, waar een bloknoetje voor lag... ‘O, het is de buurman die laat thuiskomt? Ja, dat kan gebeuren op kerstavond, mevrouw. Nou, welterusten dan maar!’ Je moet van alle markten thuis zijn, in dit vak. Je maakt de gekste dingen mee en de wonderlijkste mensen. En kwaad dat ze kunnen zijn, als je

STER VAN BETHLEHEM

(CONJUNCTIE JUPITER EN SATURNUS
OP 21-12-2020)

Twee sterren, heel dicht bij elkaar:
een bijzonder fenomeen.
’t Is een teken voor jou en mij,
want lang geleden in Bethlehem

vormden ze samen een heldere ster,
waarmee een uniek verhaal begon
over een Kind dat vrede bracht,
met Zijn liefde haat overwon.

Kwetsbaar liep Hij het rechte pad,
vaak eenzaam, soms alleen.
Door velen onbegrepen
kwam Hij op voor groot en klein.

Hij wist zich door Zijn God geroepen,
ging zijn ongekende gang.
De kruisdood werd Zijn ‘noodlot’.
Dit wist Hij al zijn leven lang.

Nog steeds leeft Hij in onze gebeden,
vieren wij Zijn geboortefeest,
en zolang de sterren stralen
herinneren we ons het allermeest

dat Hij ons wil ontmoeten
in goedheid en in trouw.
Kom, laten we Hem begroeten:
Hij wacht op mij en wacht op jou!

Annigje de Jong-Idzinga

ze niet subiet doorverbindt! Natuurlijk, in de meeste gevallen doe je dat. Dan hoor je

direct dat er iets mis is. Maar soms voel je aan je water dat het loos alarm is en dan moet je doorvragen, gewoon even doorpraten. ‘Centrale. Zegt u het maar. Wilt u politie, brand weer of ambulance?’ Ik luister. Even blijft het merkwaardig stil, aan de andere kant van de lijn. ‘Een ambulance? Enkeltje hemel, zegt u?’ Ach heden, zeker weer zo’n halve godsdienst waanzinnige. Daar kun je de klok op gelijk zet ten, met kerst. Ik heb ze allemaal al aan de lijn gehad, in de loop van de jaren. Een herder. Maria. Jozef. En al

KERSTLIED

Kind, Komt Gij ditmaal in ons hart
Om alle duisternis en smart
En alle zonde en plagen
Op eenmaal zal verjagen.

Ach Heer’, wij zijn zo boos gezind
Wij hebben ’t kwaad bemind.
En Uwe ster wil schijnen
Alleenlijk voor de reinen.

Bedenk onze ogen voor een wijl,
En dan – doorlicht ze met Uw heil,
En ’t hart dat Uw geboden
Belacht, ai, wil het doden.

Wie weet zijn nare donkerheid
Wordt glanzend licht, als Gij er schreit.
Want Gij komt zonder vrezen,
Daar, waar geen mens wil wezen.

O Kind, dat glimlacht zacht en teer
Wij zien Uw ster, wij zien U weer.
O Jezus, wil ons horen:
Word nu in ons geboren!

W. de Merode

drie keer had ik Jezus aan de telefoon. Je houdt het niet voor mogelijk, maar die mensen zijn er: die denken dat ze Jezus zijn. Die gaan dan in de kerstnacht 11.2 bellen. Niet voor de lol, maar om de wereld te melden dat ze een boodschap hebben. Nu ja, met mij zijn ze gauw klaar, ik weet precies waar het over gaat. Ik ken m’n termen, zogezegd. Zelf ben ik christelijk opgevoed. Heel christelijk zelfs. Elke zondag naar de kerk, naar catechisatie, christelijke school – je kent dat wel. Psalmversjes leren, die je dan ‘s maandags moest opdreunen! ‘t Hijgend hert der jacht ont komen, schreeuwt niet sterker naar ‘t genot van de frisse waterstromen, dan mijn ziel verlangt naar God.’ Ik ken ze nog allemaal uit m’n hoofd, dat merkt u wel. Zoiets zit er ingebakken.

‘Hoe bedoelt u, mijnheer? Enkeltje hemel? Er is toch geen ambulance die u naar de hemel kan brengen? Daar moeten ze nog altijd een weg voor asfalteren.’ Nu moet ik oppassen dat ik niet al te sarcastisch ga doen. Kijk, die hele christelijke opvoeding heb ik van me afgegooid als een hond de regen druppels. Mij maak je niks meer wijs. God bestaat niet en dood is dood – daar heb je mijn hele levensovertuiging. Maar je moet de mensen natuurlijk wel in hun waarde laten, dat spreekt voor zichzelf. ‘U ligt in een revalidatiecentrum, mijnheer? Alleen in uw kamer? En alles is zo anders dan vroeger met kerst? U bedoelt dat u eigenlijk het liefst naar de hemel zou willen, mijnheer?’ Zo af en toe lijkt je in dit werk wel een soort therapeut, wilt u dat geloven? We krijgen daar een speciale cursus voor. Crisisbeheersing. Maar het overvalt je toch altijd weer... ‘Maar u kunt niet naar de hemel, mijnheer. Niet met een ambulance en niet met een luxe auto en zelfs niet met een raket. Ik begrijp wel dat u dat graag zou willen, maar dat gaat echt niet, zelfs niet met kerst. U hoeft ook niet

naar de hemel, mijnheer. De hemel komt wel naar u toe.' Het is eruit voordat ik het zelf in de gaten heb. Dat komt natuurlijk door kerst. En door mijn christelijke opvoeding. Toch schrik ik er zelf van.

'De hemel komt wel naar u toe.' Aan de andere kant van de lijn hoor ik iemand snikken. Ik probeer nog iets te zeggen, maar de verbinding wordt verbroken. 'De hemel komt wel naar u toe.' Dat is Lucas 2. De engelen in de kerstnacht. De herders in de velden van Efrata. Het kind in de kribbe. 'De hemel komt wel naar u toe.' Ik ken het ver haal. Op m'n duimpje zelfs. De man die zojuist belde, waarschijnlijk ook. In gedachten probeer ik me te verplaatsen in zijn situatie. Alleen, moederziel alleen in de kamer van een revalidatie 7 centrum. Of deelt hij de kamer met anderen? Zijn z'n kamergenoten naar huis, met kerst? Hij in elk geval niet. Te ziek? Te zwak? Erg oud klonk de stem niet. Maar daar kun je je in vergissen. Zestig? Zeventig? Verdrietig was hij in elk geval wel. Het zal je gebeuren: altijd heb je kerst gevierd met je familie, met je vrienden. Misschien ook met mensen van de kerk waar toe je behoort. En nu... Nu is alles anders. Je voelt je uitgerangeerd. Geparkeerd, als een afgedankte auto. 'De hemel komt wel naar u toe.' Is dat geen holle frase? Was de snik van de man aan de telefoon misschien een kreet van woede? 'Waar is nu de God die ik verwacht?' '

Centrale. Zegt u het maar. Wilt u politie, brand weer of ambulance?' Weer is het even stil. 'O, u bent het weer? Ja, sorry dat ik zo wonder:

BRON VAN LICHT IN ONZE NACHT

God kwam Zelf naar deze aarde, werd van 't menselijk geslacht.

't Door een vrouw uit God gebaarde Kindje, schijnbaar zonder kracht, was Gods Zoon, de Middelaar, de Parel van

zo grote waarde.

Hij, Wiens komst nu wordt herdacht, was het Licht in onze nacht.

Omdat God Zijn Zoon niet spaarde -Door ons aan het kruis gebracht

Stierf Hij als het graan in d' aarde, ging Hij onder in de nacht

van de macht der zonde, maar de Zoon van God stond op,

verklaarde ons Zijn liefde, door Zijn kracht heeft Hij 't Leven voortgebracht. D 'in het vlees Geopenbaarde

heeft de doodsteek toegebracht- Niemand die Hem evenaarde -

aan de satan en zijn macht. Hij voer op ten hemel....waar de Zoon bidt....

tot Hij komt op aarde in Zijn Koninklijke pracht.

Bron van Licht in onze nacht!? Gelijk ik voor de dag kwam met mijn uitspraak: "De hemel komt wel naar u toe." Het was eigenlijk meer een grapje dan...' Ik luister. Ik sta versteld. Als het korte gesprek ten einde is, moet ik even diep ademhalen. 'Ik moet u bedanken, mijnheer. Ik was het even kwijt. Ik was het echt even allemaal kwijt. Maar nu weet ik het weer. U hebt gelijk: de hemel komt wel naar mij toe. Misschien klinkt het u een beetje vroom in de oren, maar ik meen het oprecht. Dat had ik nu net even nodig, mijn heer: dat u mij daaraan herinnerde. Ik heb een hekel aan overdrijven, maar ik kan het niet anders zien: het was net alsof de hemel een beetje openging, zojuist, toen u dat tegen mij zei. Want zo is het precies, mijnheer: wij hoeven niet naar de hemel. In de kerstnacht is de hemel bij ons gekomen. En zo is het goed. Dank u wel, mijnheer!' Ik moet even bijkomen. Wat je verwacht, zoiets niet. Die man is opgeknapt dankzij dat ene onnozele zinnetje dat ik min of meer als grapje lanceerde. 'In de kerstnacht is de hemel bij ons gekomen.' Ik zou het bijna zelf weer gaan geloven...

Zou het dan toch waar zijn: dat kerst en Jezus en het geloof geen onzin zijn, maar werkelijk waar: een kracht die je op een onverklaarbare manier boven je eigen sores uit kan trekken? Want laat ik nu op deze kerstavond maar even heel eerlijk zijn: als mij zou overkomen wat die man overkomt, helemaal alleen in zo'n kamer in een revalidatiecentrum, en je gelooft hele maal niets, dan ben je inderdaad compleet alleen. Hij niet, ondanks alles. Hij snikt van blijdschap, omdat hij ervaart dat de hemel bij hem is: God, Jezus. Mooier kun je het niet krijgen. Zo'n man viert werkelijk kerst, dat is wel duidelijk. Meer dan ik, kun je wel zeggen.

Nog lang klinken zijn woorden in mijn gedachten door. 'In de kerstnacht is de hemel bij ons gekomen. En zo is het goed. Dank u wel, mijn heer!' Of zei hij: 'Dank U wel, mijn Heer' ? 'Centrale. Zegt u het maar. Wilt u politie, brand weer of ambulance?'

Ermelo, André F. Troost

De oorzaak van het geloof (2)

Maar dan gaat de vraag nog verder terug: hoe komt het dat de Geest van God sommige mensen onderwijst in hun gemis en anderen niet? Waarom zijn sommigen van u door hun gevoel van gemis tot Christus gedreven, terwijl anderen voortgaan in hun eigen gerechtigheid en omkomen? Er is geen antwoord te geven dan dit: "Ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U". uiteindelijk komt het aan op de Goddelijke soevereiniteit. De Heere heeft 'deze dingen verboregn voor de wijzen en verstandigen en heeft ze de kinderen geopenbaard'. Overeenkomstig de wijze waarop Christus het gezegd heeft: 'Mijn schapen horen Mijn stem', 'gij gelooft niet, omdat gij van Mijn schapen niet zijt, zoals Ik u gezegd heb'.

Sommige godgeleerden willen lezen, 'dat gij Mijn schapen niet zijt, omdat gij niet gelooft'. Alsof het geloven ons tot schapen van Christus maakt. Maar de tekst stelt: 'Al wat mij de Vader geeft, zal tot Mij komen'. Als zij niet komen, is dat een duidelijk bewijs dat zij

niet gegeven zijn. Want zij die van eeuwigheid aan Christus gegeven zijn, gekozen door God de Vader en verlost door God de Zoon; zij zijn geleid door de Geest, door een gevoel van gemis, om te komen en Christus aan te grijpen.

Niemand heeft ooit geloofd of zal ooit geloven in Christus, tenzij hij een gemis aan Hem voelt. Niemand heeft ooit gevoeld of zal ooit zijn gemis aan Christus voelen, tenzij de Geest het hem laat voelen. En de Geest zal niemand zijn gemis aan Jezus laten voelen tot behoud, tenzij hij geschreven is in dat eeuwige boek, waarin God zeker de namen van Zijn uitverkorenen heeft gegraveerd. Nu dan, ik denk dat ik niet verkeerd begrepen kan worden op dit punt, dat de oorzaak van het geloof of waarom mensen geloven, Gods uitverkiezende liefde is, Die werkt door de Geest, door middel van een gevoel van gemis en hen zo brengt tot Christus Jezus.

C.H. Spurgeon, uit : "Geloof".

Rouwemoties – verdoofdheid

Over Jobs verdoofdheid lezen we in Job 2:11-13. Opmerkelijk is dat de vrienden van Job hem niet in de steek laten. Ze zochten hem op om hem te vertroosten. Job kennen ze niet terug, zozeer hebben verdriet en ziekte hem aangegrepen. Ze huilen en delen in Jobs rouw, ze doen dat ook met uiterlijk vertoon (rituelen) van toen. En niemand sprak iets, zo groot was het verdriet. Zij voelde zich verdoofd en machteloos!

Als het grote verdriet om een geliefde komt in je leven kan het dagen, weken misschien wel maanden duren dat je in een soort van roes leeft. Je maakt wel mee wat er in je leven gebeurt, maar het raakt je niet, je voelt je versuft. Deze fase in het rouwproces heeft z'n tijd nodig. De ene tijd is de andere niet. In je leven wisselen ervaringen en stemmingen.

Het verdriet wat in je leven is gekomen is zo overweldigend dat we de kracht missen om er op te kunnen reageren. Alles lijkt langs je heen te gaan en je voelt je machteloos.

Onze leefwereld stort in. Het gevoel van onwerkelijkheid maakt zich over ons meester. We lijken op onszelf teruggeworpen te zijn. Er is veel dat ons ontgaat. Het is alsof je een onwezenlijke droom droomt; dat verbijstert, verlamt, verdoofd. Eigenlijk kan het niet waar zijn, en toch Het is waar!

Dan weten we niet wat we meemaken.

Zeker als het verdriet plotseling, onverwachts ons treft. Deze verdoofdheid kan zelfs na een eerste periode weer terugkeren. Waar zijn we dan in deze fase mee geholpen? Ik denk dat veel praten en vertellen over datgene wat je hebt meegemaakt kan helpen. Misschien heeft u, jij wel zelf een grote behoefte om er over te praten, praat het dan zoveel mogelijk van je af! Zoek een luisterend oor aan wie je je levensverhaal kwijt kunt en die interesse voor je toont. Want je wilt beluisterd worden, dat is troostvol.

Als er echt naar je geluisterd wordt, geeft dat weer kracht en moed om verder te kunnen. Probeer datgene wat je is overkomen zo uitvoerig mogelijk en gedetailleerd aan de ander te vertellen. Hoe is het allemaal gekomen en gegaan. Schroom niet om het misschien voor de zoveelste keer met dezelfde bewoording te vertellen. En natuurlijk is het gebed hét middel bij uitstek om je nood aan God te klagen. In het gebed mag de verbijstering, je waaromvragen, verwoord en gedeeld worden met God voor zijn aangezicht.

Misschien is het goed om over de volgende vragen eens stil voor uw zelf of met anderen na te denken. Wat herkend u uit deze fase van het rouwen? Wat waren uw vragen bij

DE VINGER GODS

Omdat Gods vinger
naar beneden wees
kwam Jezus naar de aarde
en werd de Vinger die
naar Boven wijst
voor ons van grote waarde
een Gids een Richtingwijzer
het meest aan 't hout van 't kruis
verstoten van Zijn aardse huis
verlaten van het Vaderhuis.
maar toch een Teken
dat reddend daar
naar Boven wijst
voor ieder die
in Hem de Vader prijst.

Rik Valkenburg, uit : in Schoner glans.

uw zelf en met andere mensen? Voelde u zich geholpen door andere mensen? Waarmee kunnen we elkaar als christen bemoedigen?

Ds. C. Bos, Benschop

Ziekte inzicht

Het hebben van een ziekte grijpt soms diep in. Maar het ervaren van de ziekte is nog iets anders. Sommige mensen zijn nauwelijks ziek, maar voelen zich beroerd. Of andersom, ze zijn zeer ernstig ziek, maar ervaren er weinig van. Het gebeurt soms ook dat mensen een aandoening hebben, maar desondanks beweren dat er niets aan de hand is. Ze ontkennen hun ziekte. Ze hebben geen ziekte-inzicht. Ik zie dat regelmatig bij mensen met de ziekte van Korsakov.

De ziekte van Korsakov ontstaat door het drinken van overmatig alcohol. Dat beschadigt de hersenen, waardoor er problemen ontstaan die vergelijkbaar zijn met dementie. Vandaar de andere naam alcoholdementie. Dementie is in het algemeen een ziekte van de ouderdom, maar bij Korsakov zijn de patiënten meestal veel jonger. De jongste patiënt die ik ontmoette was 35 jaar.

Alcohol

De verhalen die deze mensen me vertellen zijn zonder uitzondering triest. Vaak stond hun wieg al op de verkeerde plek. Alcohol was in hun jeugdjaren heel dichtbij, en bood een gemakkelijke uitweg uit alle problemen. Echtscheiding, ontslag op het werk, burn-out,

en dergelijke. De alcohol leek in eerste instantie de problemen te verzachten. Maar schijn bedriegt. In plaats van verbetering leidde de verslaving tot steeds grotere problemen: lichamelijk, geestelijk en sociaal. Door steeds meer alcohol te drinken neemt de eetlust in gezonde voeding af. Er ontstaat vitaminetekort, wat allerlei neurologische problemen tot gevolg heeft. Het meest opvallend is de krachtverlies in de benen, het wankelen lopen en de evenwichtsproblemen. Tenslotte kan iemand er zelfs bewusteloos van raken.

Het geestelijke verval kenmerkt zich door dementie-verschijnselen. Soms vertellen ze grote verhalen, maar de feiten kloppen niet. Het geheugen hapert.

De verslaving leidt ook tot breuken in de sociale relaties. Huwelijken stranden, het contact met de kinderen verbreekt, en de werkgever wil de verslaafde niet meer zien. Kortom, alcohol maakt meer stuk dan je lief is.

Wat is mijn taak bij deze mensen? Ik mag als onafhankelijk arts – het zijn namelijk niet mijn patiënten – hen beoordelen of ze nog in staat zijn om voor zichzelf te zorgen. Door hun ziekte zijn ze in een verpleeghuis opgenomen. En ik mag bezien of ze hun

‘persoonlijke en vermogensrechtelijke belangen kunnen behartigen’. Eenvoudig uitgedrukt: kunnen ze nog met geld omgaan en begrijpen ze allerlei persoonlijke vragen? Zo niet, dan zal de rechter een mentor of bewindvoerder aanwijzen.

Ziekte inzicht

Toen ik recent een jonge vrouw – 45 jaar – mocht beoordelen, was haar levensverhaal eveneens uiterst triest. De kinderen hadden het contact verbroken en haar ex-echtgenoot had inmiddels een ander. Mopperend vertelde ze haar verhaal.

Op mijn vraag of ze weleens alcohol had gedronken schudde ze haar hoofd. ‘Of ze mensen nodig had die haar zouden kunnen helpen?’ Opnieuw schudde ze afwijzend haar hoofd. ‘Je moet niet denken dat ik gek ben’, beet ze me toe. ‘Die kerel van mij had hier moeten zitten, en niet ik’.

Het gesprek was niet makkelijk. De vrouw toonde geen spoor van ziekte-inzicht. Niet zij was ziek, maar de wereld om haar heen.

Het behoeft geen toelichting dat het ontbreken van ziekte-inzicht of ziekte-besef heel lastig is. In de eerste plaats voor de patiënt zelf en diens familie, maar ook voor de hulpverleners. Want als een patiënt niet beseft ziek te zijn, is er meestal ook geen bereidheid tot behandeling. Vandaar haar weigering om therapie te volgen en om medicatie in te nemen. Ontbrekend ziekte-besef is dus een ernstige belemmering voor een eventuele genezing.

Blindgeborene

Het is opvallend dat de Heere Jezus het ontbreken van ziekte-inzicht ook benoemd. Hij zegt dit in een gesprek met de Farizeeën na de genezing van de blindgeborene (Johannes 9). We kennen de geschiedenis. Jezus strijkt slijm op zijn ogen en geeft hem

opdracht zijn ogen te wassen in het badwater van Siloam. De man doet dit en geneest.

Dit wonder roept bij de Schriftgeleerden grote vragen op, want het is sabbat. Na een felle discussie werpen ze tenslotte de genezen man uit de tempel.

Dan zoekt Jezus hem op en gaat met hem in gesprek. Hij openbaart Zich aan hem als de Zoon van God. De man gelooft en aanbidt Hem.

Vervolgens gaat Jezus door met het geven van onderwijs. Hij zegt luid, zodat omstanders het kunnen horen, dat Hij tot een oordeel in deze wereld is gekomen, ‘opdat zij die niet zien zouden zien, en die zien, blind zouden worden’ (vers 39). Die opmerking horen enkele Farizeeën. Gepikeerd vragen ze: ‘Zijn wij dan soms ook blind?’ (vers 40) En dan maakt Jezus een vergelijking met ontbrekend ziekte-inzicht: ‘Als u blind was zou u geen zonde hebben, maar nu u zegt: Wij zien, zo blijf dan uw zonde.’

Ziekte-inzicht en zondebesef zijn dus vergelijkbaar. Zoals een zieke denkt gezond te zijn, zo kan een zondaar menen rechtvaardig te zijn. De Farizeeën menen helder zicht te hebben op God en Zijn wetten, maar feitelijk zijn ze geestelijk blind. Daardoor hebben ze de hemelse Medicijnmeester niet nodig. Ontbrekend ziekte-inzicht staat de vergeving en genezing in de weg. De blindgeborene daarentegen beseft blind te zijn. Jezus komt in zijn leven en maakt hem gezond. Als Jezus hem vervolgens opzoekt, ziet de man de Zaligmaker en gelooft. Het wordt hem tot eeuwige zegen.

McCheyne

In het bekende lied ‘Eens was ik een vreemdeling’ beschrijft McCheyne hoe het ontbrekende ziekte-besef zijn redding en vergeving belemmerde. Totdat de Heilige Geest zijn ogen opende.

*(2) Al sprak daar een stem
uit de Heilige Blaân
van 't Lam, met de zonden
der wereld belaân,
ik zocht bij de kruispaal geen
veilige wijk:
'k Stond blind, en van verre,
in mij zelf zo rijk.*

*(4) Maar toen mij Gods Geest aan
mijzelf had ontdekt,
toen werd in mijn ziele de vreze
gewekt,
toen voelt' ik wat eisen Gods
heiligheid deed;
daar werd al mijn deugd een
wegwerpelijk kleed!*

*(5) Toen vluchtte ik tot Jezus!
Hij heeft mij gered;
Hij heeft mij verlost van het
vonnis der wet;
mijn heil en mijn vrede en
mijn leven werd Hij:
ik boog me en geloofde,
en-mijn God sprak mij vrij.*

Dr. A.A.Teeuw, Ridderkerk

OUDJAARSMEDITATIE

Geen tempel meer

En ik zag geen tempel in dezelve ..
Openbaring 21:22a

Wat zou een zondag voor ons inhouden wanneer we niet ter kerke zouden kunnen? Het is voor menigeen een grote vreugde om na ziekte weer de kerk te betreden. Om de Heere te bidden en te danken, te loven en te prijzen, en vooral te luisteren naar Zijn stem middels de prediking van Zijn Woord en getuigenis. Er zijn ook op de wereld landen waar kerken gesloten worden, in brand gestoken of zelfs afgebroken. Laten we waarderen wat de Heere God ons geeft en laat.

En toch, in de laatste dagen van het jaar, mogen we met de verrekijker van het geloof door de tijd heen zien. Als uren, dagen, maanden en jaren zijn opgehouden en de

Heere allen die Zijn verschijning hebben liefgehad om Zich heen heeft verzameld. Na 31 december volgt in onze gedachten gewoon - en we hopen het - 1 januari. Eens zal het voor alle gelovigen waar worden wat Paulus schrijft aan de Thessalonicenzen: 'Alzo zullen wij altijd bij de Heere zijn.'

Als je het verband van de tekst leest, kun je je het nauwelijks voorstellen. Want, eer het zover is ... De grote verdrukking is voorbij. De Heere heeft het nieuwe Jeruzalem laten neerdalen uit de hemel. De duivel en allen die de Heere niet hebben liefgehad lijden voor eeuwig smarten in het vuur. De engelen hebben de godzaligen uit de vier windstreken

van de aarde verzameld. En na ontruikt te zijn uit zo'n groot gevaar van de rode draak, in die tijd waarvan de Heere Jezus zegt of Hij dan nog geloof op aarde zal vinden, dan zal toch zeker het eerste zijn dat de kerken vol zullen stromen met dankbare kinderen Gods om Hem alle eer te geven?! Het zal toch allemaal gebeuren. En dan ...

'En ik zag géén tempel!' Johannes, kijk nog eens goed. U heeft het toch wel goed gezien en goed opgeschreven. En toch is het waar: geen tempel. Waarom eigenlijk? In het gedeelte wat volgt staat dat de Heere God, de almachtige, haar tempel is, en het Lam. In Genesis 4: 26 lezen we dat na de geboorte van Enos de familie God begon aan te roepen. Juist hier op aarde, in het tijdelijke leven, vol onrust, zonde, afhankelijkheid. En men bedelde om genade en vroeg om wijsheid en levensleiding. God in de hemel, zij op aarde. O, maar dat is voor de kinderen Gods voorbij. Ze mogen van harte de Heere zien van aangezicht tot aangezicht. Hij is voor altijd bij de mensen-kinderen. Asaf zong verlangend: ik zal dan gedurig bij U zijn. Het is werkelijkheid geworden. De strijdende kerk mocht ook triumferende kerk worden. Het zuchten, de aanvechting, het verdriet over de zonde is over. Mijn weeklacht en geschrei voor altijd een blijde rei. Mijn zak, als teken van rouw, afgelegd, met vreugde omgord. Voor altijd de mantel van Christus' gerechtigheid dragend, in lange witte kleding als priesters de Heere dienen.

Geen tempel meer betekent ook dat alle kerkmuren die christenen van elkaar kunnen scheiden weggedaan zijn. Geen kerkstrijd en kerknijd meer. Alle ogen zien Jezus, het Hoofd van de Kerk.

Het aardse huis van deze tabernakel mocht eindigen in het Vaderhuis met de vele

woningen. De heilige plaatsen waar de Heere Zich openbaarde middels de prediking van Zijn Woord door de Heilige Geest en waar zulke heerlijke momenten werden genoten zijn uitgelopen in het Heiligdom zelf. Ze staan klein en groot voor de troon van God en het Lam. Wat moet dat een geweldige samenzang zijn! Als de zangers aan de glazen zee het lied van Mozes en van het Lam gaan zingen. Over die grote en almachtige Heere, barmhartig en genadig. Ze raken niet uitgezongen, de eeuwigheid is immers te kort om de heerlijkheid van de Heere te mogen ontdekken, je er in te verblijden en er over te spreken. Samen met al de heiligen zal dat gebeuren.

Hier op aarde leert de Heere wat genade is, Wie Hij is voor een verloren zondaar. Hoe liefelijk, hoe vol heilgenot, o Heere der legerscharen God, zijn mij Uw huis en tempelzangen. Hoe branden mijn genegenheên om 's Heeren voorhof in te treên. Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen. Een christen mag er vol van worden. Vol van de Heere Zelf. Dat zal daar volle werkelijkheid worden. Weliswaar geen tempel, maar oneindig veel rijker: God zal zijn alles en in allen. Daar mag u gelovig naar uitzien!

Ds. A. Snoek, Driezum

HEB GOEDE MOED

“...want allen zagen Hem en raakten in verwarring; en meteen sprak Hij met hen en zei tegen hen: Heb goede moed, Ik ben het; wees niet bevreesd.” Markus 6:50, lezen Markus 6: 45-56.

Als je naar de wereld van vandaag kijkt, dan zinkt in veel gevallen voor het Nieuwe jaar de moed al in je schoenen. De grote levenszee is vaak even fel beroerd als de zee van Tiberias, waarop de discipelen in de nacht zwoegen. Hoog opgaande golven van revolutionaire woelingen, strijd in de volkerenwereld, zware maatschappelijke en sociale stormen. Een storm van populisme, nepnieuws, oorlogen en allerlei binnenlandse onrust in politieke zin die het volk in verwarring brengen gaat over ons heen. Nee, wij varen in onze tijd niet over een gladde waterspiegel, maar zijn gedurig in nood. Waaraan zullen we ons in dit Nieuwe jaar voor persoon, kerk en samenleving vastklampen? En toch, in die wereld gaat Jezus voorbij.

Jezus Christus de Zoon van God die in onze werkelijkheid is geboren en gekomen is om mensen te redden uit de nood van hun leven. Jezus ziet dat zijn discipelen en daardoor ook zijn kerk het zwaar hebben op de levenszee. Dat zij in zwaar weer verkeren doordat haar ledenbestand aan het afnemen is en de innerlijke kracht vermindert om tegen de secularisatiestorm weerstand te bieden. En door het staan in de storm neemt de overtuiging en de zekerheid van het geloof af. We vragen ons af of het allemaal wel waar is wat vroegere generaties zo vast en zeker hebben geloofd. En in de publieke opinie loopt het geloof van de kerk allerlei

schrammen en deuken op. Voor sommige gelovigen en kerkgenootschappen is het alsof zij in een zware depressie verkeren. En van binnenuit is er veel kritiek op haar functioneren in samenzijn, liturgie en verkondiging. Het lijkt erop dat de kerk door de secularisatiestorm wordt platgedrukt door innerlijke leegte. Wat is de oorzaak hiervan? Zou het kunnen zijn dat het leven met God aan het verschrompelen is, er geen vertrouwen meer op Hem is en we twijfelen aan Gods redding. Horen we daar nog over, over de boodschap van zonde en genade en dat Jezus zondaren redt?

En Jezus Christus zelf, laat Hij ons maar in deze tijd wat aanmodderen? Geeft Hij niet meer om zijn kerk? Dat lijkt er wel op wanneer Hij zich terugtrekt uit het gewone leven en een soort van monnik lijkt te worden, die rust zoekt in de bergen en zich onttrekt uit de samenleving. Maar let er eens goed op wat er gebeurt. Jezus Christus die in de wereld gekomen is mensen uit hun nood te redden, ziet ons Hij ziet in onze nood naar ons om. Jezus ziet dat vanuit de verborgen omgang die hij met zijn Vader had toen Hij met Hem in de stilte verkeerde. Een stilte van meditatie, overdenking en gebed in afzondering tot zijn Vader midden in de wereldse zware tijd. Hoe heilzaam zou het zijn om in zo'n tijd, in onze tijd als kerk naar Jezus' voorbeeld in gebed en meditatie te

verkeren! We ontvangen daaruit kracht om ons tegen aanvechtingen en verzoeken te wapenen. Stil met en uit het Woord van God in deze verwarde wereld leven, in verzet zijn met stormen van tegenkrachten. Zo waren de discipelen ook aan het worstelen op zee, we lezen dat ze tegenwind hadden. Het waren de bekende valwinden en plotse-linge stormen die de zee van Tiberias beroerden. Jezus ziet hun moeilijkheden en wil aan hen voorbij trekken. Jezus wilde dat de discipelen Hem zagen voorbijgaan in de verschijning van zijn goddelijkheid.

In deze geschiedenis klinkt door hoe God aan Mozes 'voorbijtrok' in heerlijkheid. Zo verwijst Jezus' daad naar zijn heerlijke Godheid, Hij is in alle nood nabij! Hem loopt niets uit handen. Hij houdt voor zijn kerk een oogje in het zeil. En Hij zoekt hen te midden van alle zware stormen op. Hoe kan het in je eigen leven stormen als er ziekte, verdriet, als je geen uitzicht hebt of als je depressief bent? Dan kan je tegen het Nieuwe jaar opzien als een berg. Maar vergeet Jezus dan niet, die ook door middel van zijn Woord naar ons toekomt, naar ons toekomt in zijn heerlijkheid! Jezus' die verschijning in de heerlijkheid van zijn Godheid roept bij de discipelen ontzetting op, zij zagen in Hem zoiets als een spook. Maar dan klinkt Jezus' machtswoord tegen hun angstgeroep: 'Ik ben het, wees niet bevreesd!' Toen ging de wind liggen en in het hart van de discipelen werd de echte rust herboren. Dat is ook mijn wens voor u in het Nieuwe jaar.

Ook in ons kerkelijk en persoonlijk leven hebben wij met veel tegenwinden te kampen, het is vaak een pijniging om het schip van de kerk en ons levensbootje vooruit te krijgen. Is het dan geen geweldige troost, dat van de vaste oever van de eeuwigheid een Goddelijk oog ons gadeslaat? En dat de

Heere op Zijn tijd over de kolkende golven tot ons komt om te zeggen: 'Heb goede moed, Ik ben het; wees niet bevreesd.' De Heere komt niet alleen in het zachte suizen van de stilte in de meditatie, Hij komt ook in de grote wereldgerichte, in de geweldige omkeringen, die ons verschrikken, in de persoonlijke levensnoden, die ons met angst vervullen. En boven het geloei van de wind klinkt Zijn stem uit voor allen die Hem kennen: 'Ik ben het, wees niet bevreesd.' Geen bange vrees beklemt uw hart, hoe hoog de golven ook gaan. U herkent de Heere misschien niet direct in het dreunen van het stormgericht dat door de wereld en uw leven gaat. U houdt de Heere wellicht ook voor een onwezenlijke schim? En toch, u herkent de stem die tot u spreekt: 'Ik ben het, wees niet bevreesd.' Zo stapt Hij steeds weer uw levensbootje binnen om rust en vrede te schenken door u te bemoedigen! Ga zo al varend met Hem het Nieuwe jaar in. Het loopt Hem niet uit de hand, Jezus heeft alle macht in hemel en op aarde! Vertrouw daarop, geloof daarin! Hij is erbij! Heb goede moed.

Ds. C. Bos, Benschop.

Hulp geven, ook in 2026!

We hebben vorige maand nagedacht over hulp ontvangen, maar wat is er mooier om hulp te geven. Mogelijk denkt u nu: dat is

BELIJDENIS OP NIEUWJAARSDAG

Zie, Ik maak alle dingen nieuw
als eens dit oude gaat verdwijnen,
als alles hier vernieuwd zal zijn,
als eeuwiglijk Gods zon zal schijnen,
als er geen ziekte is, of pijn.

Als niemand meer zal hoeven zwerven
tot waar geen sterveling hem kent,
als er geen kind meer hoeft te sterven
onder een wreed bombardement.

Nooit meer een leven wordt bedorven,
geen naam meer door het slijk gesleurd,
men nooit meer hoort: "Hij is gestorven",
geen mens meer schreit, geen mens
meer treurt.

Als zeeën ons niet zullen scheiden,
geen mens een medemens bezeert,
als God een stad ons zal bereiden,
dan is de Heer' teruggekeerd.

Dan is het laatste leed geleden,
de laatste kreet van pijn geslaakt,
de allerlaatste strijd gestreden,
dan zijn wij waarlijk vrij gemaakt.

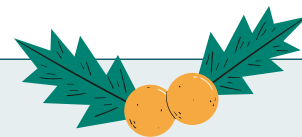
E. IJskes – Kooger, Uit : Een fluit van riet.

toch iets voor jongeren, voor mensen die in de kracht van het leven staan? We lezen tegenwoordig steeds meer over gastvrijheid in huis, koken voor een naaste, iemand een aantal weken in huis nemen etc. Vanuit bepaalde Bijbelteksten wordt het belang hiervan benadrukt. Heel terecht en mooi om te lezen. U zou het misschien ook graag doen, velen van ons kunnen voorbeelden noemen vanuit het verleden toen u met raad en daad klaar stond voor uw naaste. Wat kunnen we het missen! Nu is dat niet meer mogelijk, vanwege lichamelijke problemen en/of vanwege de leeftijd. Natuurlijk geld geven aan een goed doel, een extra gift voor de diaconie of de kerk, dat gebeurt wel. Maar daar moet het helaas bij blijven. Is dat echt zo? Valt dit alleen onder hulp geven? En als we dit artikel een andere titel geven, bijvoorbeeld meeleven met de ander, ook in 2026

In de Bijbel staan meerdere voorbeelden van hulp geven, meeleven met de ander. Het is mooi als u uw Bijbel opent om zo'n gedeelte weer eens met aandacht te lezen. Misschien een onderwerp om met uw vriendin, uw echtgenoot of buurvrouw over door te praten. Opvallend is dat het ook om iets kleins kan gaan. Althans het lijkt klein ... De kern is: onze eigen belangen, wat wij belangrijk vinden, af en toe aan de kant zetten om de ander te kunnen dienen. Er echt voor de ander te zijn! Dat is echt meeleven. Deze drie laatste zinnen las ik op een website. En toen dacht is: dit kunnen we allen! Waar we ook wonen of verblijven. Meeleven met de ander, in allerlei vormen en op allerlei manieren. En als u op bed ligt en uw wereld is niet grote meer dan uw kamer? Ook dan kunt u meeleven met de ander, de ander dienen. Misschien juist dan! Als de verpleegkun-

dige u geholpen heeft. Diegene bedanken maar ook eens aan diegene vragen: hoe gaat het met jou? Heb je plezier in je werk? Ook of juist als u diegene eigenlijk niet zo aardig of behulpzaam vindt. Of aan uw bescheiden buurvrouw die u regelmatig bezoekt en altijd uitgebreid naar uw omstandigheden vraagt. Dat u dan tijdens het volgende bezoek zegt: jij vraagt altijd uitgebreid naar mij, dat waardeer ik. Maar hoe gaat het met jou? Kan ik jou ergens bij helpen? Het kan ook een mooi onderwerp zijn om met uw wijkouderling, tijdens het huisbezoek deze punt te bespreken. Hoe kan u (nog meer) van betekenis zijn voor de ander, de ander écht dienen, het medeleven vergroten binnen uw gemeente? Mogelijk is de ouderling of predikant verrast door uw vraag. Het zou ook kunnen dat diegene denkt: wat een mooie vraag, die neem ik mee. Op praktisch gebied zijn de volgende ideeën te geven: - zelfgemaakte kaarten sturen of een gekochte maar met een persoonlijk woord erop - vaker even de telefoon pakken en iemand bellen. Dit gebeurt weinig meer, maar iemand kan hierdoor echt verrast zijn en diegene voelt w.s. meer medeleven dan een appje – aan uw buurvrouw vragen of zij in uw naam voor een eenzame naaste een bloemetje wil kopen en afgeven. Een bekende en/of begrijpelijke Bijbeltekst op het kaartje kan het medeleven versterken – uw kleindochter of vriendin vragen om iets voor een gemeentelid te doen omdat u het zelf niet meer kunt. Dus u kunt uw bekenden hierin stimuleren – een wegwijzer zijn voor de ander. Informatie en advies geven aan iemand, wijzen op, vertellen over, de ander steunen in zijn of haar omstandigheden – bovenal het gebed. De Heere wil ons mensen op ons pad brengen. Maar ook: wij kunnen bidden voor ons naasten, ook de naasten waar we wat minder contact mee hebben of zelfs liever niet zien. Hulp bieden, medeleven

VERLANGEN

Ik weet niet Heer', hoe ik U moet ontvangen:
ik draag geen feestkleed meer, dat is voorbij.
Ik voel alleen een mateloos verlangen, omdat ik weet : U kwam toch ook voor mij.

Ik breng geen bloemen mee, ik draag geen toortsen,
alleen nog maar een klein en flakkerend licht.
Al zijn mijn woorden aarzelend, U hoort ze, en ook Uw ogen zijn op mij gericht.

De stal is leeg, de engelenzang verklonken.
De kribbe is reeds lang verleden tijd.
Maar louter liefde hebt ge ons geschonken: een blij vooruitzicht op Uw heerlijkheid.

Ik weet niet, Heer', hoe ik U moet ontvangen,
en ik heb U niet zoveel te bieden meer.
Ik wacht alleen met mateloos verlangen op Uw verschijning, bij Uw wederkeer.

Enny IJskes-Kooger, uit : Vrede zal op aarde dagen

– het kunnen grote dingen zijn. Maar juist ook het kleine, persoonlijke kan van hele grote waarde en betekenis zijn voor de ander. Een bemoediging! 'Waar liefde woont gebied de HEER den zegen'. Ook in 2026. Ik wens u gezegende kerstdagen en de nabijheid van de Heere toe in het komende jaar

Met een hartelijke groet, Marianne Tanis.

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. J.P. Boiten,
Christ. Geref., H.I. Ambacht
Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind,
PKN (hervormd) Langerak
Ds. J.C. den Ouden,
(HHK) Sint Maartensdijk
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek, secretaris,
PKN (hervormd) Driesum

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512
Tevens adres voor kopij.
e-mail: j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. Belder, PKN (hervormd) Harskamp
Mevrouw M.A. Tanis, (Christ. Geref.),
Goedereede

Dr. A.A. Teeuw, PKN (hervormd),
Ridderkerk

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van
elke maand (10 maanden van het jaar).

Alle chronisch zieken kunnen dit blad
gratis ontvangen; de abonnementsprijs
is € 10 per jaar; het banknummer is:
NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van
Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag;
mailadres voor algemene berichten
info@krachtnaarkruis.net.

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan:

abonnee@krachtnaarkruis.net of
ledenadministratie Kracht naar Kruis,
Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in
www.krachtnaarkruis.nl